

μεταφράζονται οὐχὶ κατὰ κυριολεξίαν ἀρχαίαν καὶ ἐπιστημονικὴν, ἀλλ' ὡς ἤχουν εἰς τὸ κοινὸν τότε οὖς καὶ μετεδίδοντο εἰς τὴν λαϊκὴν χρῆσιν, ἢ ἀφίνονται ἀμετάφραστοι καὶ ἀνελλήνιστοι¹. Τὸ τοιοῦτο ἐπιτείνει φυσικῶς τὴν ἀπὸ μακροῦ ὑπάρχουσαν εἰς τὴν ἑμιλουμένῃν ὑπὸ τοῦ λαοῦ γλῶσσαν τάσιν πρὸς ἀδιάλειπτον ἀπλοποίησιν.

Ἐκ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Μαυρικίου (582-602) καὶ ἐντεῦθεν ἡ λατινικὴ χάνει καὶ τὸν ἐπίσημον χαρακτήρ᾽ αὐτῆς. Διατηροῦνται μὲν ἀπαρασάλευτα τὸ κείμενον τῶν λατινικῶν νόμων καὶ οἱ ὅροι τῆς νομοθεσίας καὶ μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Βυζαντινοῦ ἀνάρρησιν Βασιλείου τοῦ Μικεδόνος (9^{οῦ} αἰῶν), ἀλλ' αἱ Νεαραὶ καὶ τὰ βασιλικὰ διατάγματα γράφονται πλέον ἑλληνιστί. Καὶ κατὰ τὴν 10^{ην} ἑκατονταετηρίδα Λέων ὁ Σοφὸς ἀναφέρει ὀνόματα ὄπλων καὶ σκευῶν καὶ θέσεων ἐξελληνισμένα ὡς συνηθίζοντο τότε (τοξάρια, σαγίτες, σκουτάρια, τοικούρια, σελοπούγια, κάμπος, τέντα, φλασκίν), ἐπίσης δὲ καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος² ἀλλὰ πέραν τούτου οὐδὲν πλέον.

Οὕτω λοιπὸν ἡ λατινικὴ γλῶσσα οὐδεμίαν οὐσιώδη ἢ καὶ ἐπουσιώδη ἐπίδρασιν ἔσχεν ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς, οὐδὲ διεξήχθη μεταξύ αὐτῶν πάλη περὶ κατισχύσεως, ἢ ἐσημειώθη ἔστω καὶ ὀλιγοχρόνιος ὑπερίσχυσις τῆς λατινικῆς³, ἀφοῦ αὕτη καὶ πρὶν «ἐν Ἑλλάδι οὐδέποτε καθολικῶς ἐλαλήθη οὐδ' ὑπ' αὐτῶν τῶν κατακτητῶν³». Καὶ εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν ἀκόμη, ὅπου ὁ Ἑλληνισμὸς ἐγνώρισε τὰς μεγαλειτέρας καὶ χρισιμοτέρας διὰ τὴν ὑπαρξίν του ἐπιδράσεις, ἡ λατινικὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ κατισχύσῃ

1.—Χιώτης β', σελ. 226-227.

2.—Ἴδε περὶ τῆς γνώμης ταύτης ὅσα ὁ ἀποδεχόμενος αὐτὴν Γάλλος Lafoscade ἔγραψεν εἰς τὴν συνοπτικὴν μὲν ἀλλὰ πλήρως ἐξετάζουσαν τὸ ζήτημα πραγματείαν του, τὴν περιλαμβανομένην εἰς Psicharis β', 122 καὶ ἐφεξῆς.

3.—Χατζιδάκις α', Α', 481.

Προσθήκη—Ὅχι πρὸς ἐπικύρωσιν τῆς ἀληθείας τῆς γνώμης ταύτης, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν προσαγωγὴν μιᾶς ἐπὶ πλέον ἀποδείξεως δυνάμει, ὑποθέτω, νὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα δύο ὄλως ἀνεκδότους ἐπιγραφάς, τὰς ὁποίας συνέλεξα εἰς τὰ βῆθη τῆς Μ. Ἀσίας, ὅταν παρηκολούθουν τὴν μικρασιατικὴν ἐκστρατείαν τοῦ 1821 μετ' ἐγχοσιογραφικῆν ἀποστολῆν. Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται, τὰς ὁποίας εἶδρον ἐντὸς τοῦ τουρκικοῦ νεκροτοφείου τῆς κωμοπόλεως Καϊμαζ (ὅπου οἱ

